

Sygn. akt IX Ka 1268/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Szeliga

Protokolant: sekr. sądowy Anna Misztal

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2013 roku

sprawy **A. P. (1) i A. P. (2)**

oskarżonego o przestępstwo z art.157 § 2 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę obojga oskarżonych i oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Opatowie

z dnia 20 maja 2013 roku sygn. akt VII K 13/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od oskarżonego A. P. (2) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżyciela prywatnego J. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych tytułem opłaty w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IXKa 1268)13

UZASADNIENIE

A. P. (1) oskarżona została o to, że w dniu 7 maja 2012 r. w L. woj. (...) kopnęła oskarżyciela prywatnego J. S. nogą w jego nogę powodując otarcie naskórka i krwiak w połowie wysokości przedniej powierzchni podudzia lewego, co skutkowało naruszeniem czynności narządu ciała na okres nie dłuższy niż 7 dni tj. o przestępstwo z art. 157§2kk

A. P. (2) oskarżony został o to, że :

1. w dniu 7 maja 2012 r. w L. woj. (...) kopnął oskarżyciela prywatnego J. S. w prawą rękę powodując u niego obrzęk i bolesność w obrębie kłębu kciuka prawego, co skutkowało naruszeniem czynności narządu ciała na okres nie dłuższy niż 7 dni tj. o przestępstwo z art. 157§2kk,

2. w dniu 7 maja 2012 roku w L. woj. (...) znieważył oskarżyciela prywatnego J. S. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, tj. o przestępstwo z art. 216§1kk,

3. w dniu 21 maja 2012r. w L. woj. (...) najechał kołem ciągnika na lewą nogę pokrzywdzonego J. S. powodując u niego otarcie naskórka biegnące od góry strzałki ciągnące się do dołu, niewielki obrzęk, co skutkowało naruszeniem czynności narządu ciała na okres nie dłuższy ni 7 dni tj. o przestępstwo z art. 157§2kk.

Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim VII Zamiejscowy Wydział Karny w Opatowie wyrokiem z dnia 20 maja 2013r. na podstawie art. 17§1pkt.3kpk w zw. z art. 1§2kk postępowanie karne wobec oskarżonego A. P. (2)umorzył odnośnie czynu z punktu 3. Uniewinnił oskarżonych A. P. (2) i A. P. (1) od popełnienia zarzucanych im czynów w dniu 7 maja 2012 roku. Zasądził od oskarżonego A. P. (2) na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 154.73 złotych. Zasądził od J. S. na rzecz A. P. (1) koszty procesu tj. zastępstwa adwokackiego w kwocie 531,36 zł. Obciążył oskarżyciela prywatnego J. S. zryczałtowaną równowartością kosztów postępowania w kwocie 300 zł w zakresie przez niego już poniesionym, zwracając oskarżycielowi pozostałą kwotę tj. 300 zł w przypadku prawomocności punktu I wyroku.

Apelację od tego wyroku wniósł oskarżyciel prywatny J. S., który zaskarżył wyrok w całości i zarzucił rozstrzygnięciu :

- co do punktu I wyroku – obrazę prawa procesowego - art. 17§1pkt.3kpk poprzez niezasadne umorzenie postępowania karnego w następstwie błędnego uznania, że zachowanie oskarżonego posiada cech znikomej społecznej szkodliwości, a tym samym nie stanowi przestępstwa, gdyż stopień uszczerbku na zdrowiu J. S., który prowokował zdarzenie jest nieznaczny, rozmiar wyrządzonej szkody minimalny, bezprawne zachowanie oskarżonego było odpowiedzią na prowokacyjne zachowanie oskarżyciela prywatnego, a negatywne zachowanie oskarżonego było spowodowane wyzywającym i prowokacyjnymi zachowaniami J. S., w sytuacji, gdy okoliczności czynu przemawiały za przyjęciem, że stopień społecznej szkodliwości jest znaczny,

- co do punktu II wyroku – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że oskarżeni nie dopuścili się popełnienia zarzucanych im czynów, podczas, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, a w szczególności zeznania pokrzywdzonego, świadka H. S. i ustnej opinii biegłego lekarza S. Z. pozwalały na przyjęcie, że w dniu 7 maja 2012r., doszło do zajścia z udziałem stron w wyniku którego J. S. doznał obrażeń ze strony oskarżonych, a nadto został znieważony przez A. P. (2),

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. i art. 424§1 pkt 1 k.p.k. polegającą na przekroczeniu granicy swobodnej oceny dowodów przez wybiórczą ich ocenę i nieuwzględnieniu przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a w szczególności przez oparcie orzeczenia uniewinniającego na dowodach przemawiających na korzyść oskarżonych, tj. ich wyjaśnieniach i zeznaniach świadków Z. P. i J. P. jednakże wyłącznie w części zbieżnej z wyjaśnieniami oskarżonych oraz art. 167 k.p.k. polegającą na niezbadaniu okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonych wskutek nieprzeprowadzenia dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach spraw toczących się pomiędzy stronami przed sądami i organami ścigania, oraz informacji z przebiegu interwencji Policji w miejscu zamieszkania stron, jak również zeznań bezpośrednich sąsiadów oskarżonych i pokrzywdzonego.

W konkluzji skarżący wniósł o : przeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy Komendy Powiatowej Policji w O. o sygn.. (...)79/12 na okoliczność ustaleń dotyczących zdarzenia pomiędzy stronami w dniu 7 maja 2012 roku oraz o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji .

Apelację wniósł także obrońca oskarżonych A. P. (1) i A. P. (2), który zaskarżył wyrok w części odnoszącej się do punktu I i III na korzyść oskarżonego A. P. (2) i zarzucił rozstrzygnięciu : błąd w ustaleniach faktycznych Sądu I instancji polegający na bezpodstawnym, sprzecznym z zasadą swobodnej oceny dowodów / art. 7 k.p.k. I i zasadą in dubio pro reo / art. 5 paragraf 2 k.p.k. / przypisaniu umyślnej winy oskarżonemu A. P. (2) za spowodowanie przez niego obrażeń lewej nogi u J. S. w dniu 21 maja 2012r. – mimo, że jak wynika z opinii biegłego lekarza oskarżyciel prywatny miał obrażenia nogi lewej, a sam oskarżyciel prywatny przedstawił do akt nin. sprawy dokumentację RTG dotyczącą obrażeń nogi prawej i nie potrafił racjonalnie wytłumaczyć tej istotnej różnicy, a także podaje różne miejsca w których miał doznać obrażeń ciała –raz jest to skarpa, innym razem jego pole, podaje różnego rodzaju obrażenia tej nogi, podaje też że stał na swoim polu i został najechany, a w innych zeznaniach że uciekał przed rozpędzonym ciągnikiem i wówczas został najechany. Oskarżyciel prywatny podaje także różne godziny zajścia – raz jest to godzina 13.30, innym razem jest to godzina, o której oskarżony wykonał zdjęcie blokującego przejazd oskarżyciela prywatnego czyli 11.40. W materiale dowodowym zebranym w sprawie nie ma żadnego dowodu na poparcie tezy, że oskarżony działał umyślnie –w zamiarze bezpośrednim lub ewentualnym. Rozważania Sądu I

instancji w tym przedmiocie zawarte na karcie 10 i 11 uzasadnienia wyroku w sposób rażąco przekraczają zasadę swobodnej oceny dowodów i mają zupełnie dowolny charakter. Sąd I instancji zupełnie pomija w swoich ustaleniach te bardzo istotne rozbieżności w zeznaniach oskarżyciela prywatnego. W ocenie oskarżonego na treści wyroku Sądu I intencji w pkt. I i III zważył także fakt pominięcia przez Sąd dowodu z nagrania video dokumentującego zachowanie oskarżyciela prywatnego w dniu 23 maja 2012r., kiedy to oskarżyciel ponownie –w sposób identyczny jak w dniu 21 maja 2012r. –blokował przejazd ciągnika oskarżonego, a następnie biegł przed ciągnikiem oskarżonego na dystansie około 200 metrów i brak było u oskarżyciela jakichkolwiek symptomów świadczących o doznanych przez niego w dniu 21 maja 2012r. obrażeniach nogi lewej lub nogi prawej. W/w nagranie dokumentuje również wyjątkowo prowokacyjne i uciążliwe dla oskarżonego zachowanie oskarżyciela polegające na notorycznym utrudnianiu przejazdu ciągnikiem prowadzonym przez oskarżonego –co w ocenie obrony jest również istotną okolicznością dla prawidłowego rozstrzygnięcia nin. sprawy. Zarzucił ponadto naruszenie przez Sąd I instancji dyspozycji art. 424 § 1 k.p.k. –przez sporządzenie uzasadnienia wyroku, które nie zawiera pełnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego –w szczególności w uzasadnieniu brak jest dokładnej analizy zeznań J. S. i różnic występujących w jego zeznaniach, a dotyczących przebiegu zdarzeń w dniu 21 maja 2012r.

W konkluzji skarżący wniósł o : 1. zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyski Wydział Zamiejscowy w Opatowie w pkt. I i III i uniewinnienie oskarżonego A. P. (2) od zarzucanego mu aktu oskarżenia czynu z dnia 21 maja 2012r. i o obciążenie oskarżyciela prywatnego obowiązkiem zwrotu kosztów obrony A. P. (2) przed Sądem I i II instancji –zgodnie z obowiązującą taryfą,

2/ ewentualnie –z ostrożności procesowej –o uchylenie wyroku Sądu I instancji w zaskarżonej części i przekazanie nin. sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania ,

3/ także z ostrożności procesowej –o uzupełnienie materiału dowodowego zebranego w nin. sprawie przez przeprowadzenie dowodu z zapisu video z dnia 3 maja 2013r. –dokumentującego zachowanie się oskarżyciela prywatnego wobec oskarżonego identyczne z zachowaniem oskarżyciela w dniu 21 maja 2012r. polegające na blokowaniu przejazdu ciągnika, biegnięciu przez tym ciągnikiem –dla wykazania w jaki sposób pokrzywdzony utrudnia i uniemożliwia przejazd, wykonywanie prac polowych przez oskarżonego, a także dla wykazania że pokrzywdzony w dniu 23 maja 2013r. nie miał żadnych obrażeń ciała kończyn dolnych, które świadczyłyby o doznanych przez niego obrażeniach w dniu 21 maja 2012r.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacje oskarżyciela prywatnego J. S. oraz obrońcy oskarżonego A. P. (2) okazały się oczywiście bezzasadne, co oznacza, że brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutów w nich podniesionych oraz wniosków końcowych. Sąd Okręgowy nie znalazł również podstaw do zmiany lub uchylenia wyroku z przyczyn, które należało uwzględnić z urzędu.

Z treści apelacji wniesionej przez oskarżyciela prywatnego J. S., a także obronę oskarżonego A. P. (2) wynika, że skarżący kwestionują poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, z tym, że J. S. w zakresie odnoszącym się do ustalenia stopnia społecznej szkodliwości czynu z dnia 21.05.2012r., zaś obrońca w zakresie odnoszącym się do ustalenia, iż sprawcą spowodowania uszkodzeń ciała był oskarżony A. P. (2), co stanowiło konsekwencję dopuszczenia się przez tenże Sąd naruszenia prawa procesowego w zakresie przeprowadzania i oceny dowodów. W tym miejscu przypomnieć wypada, że ustalenia faktyczne można skutecznie podważyć tylko wówczas, gdy skarżący wykaże, że czyniąc je Sąd Rejonowy postąpił wbrew zasadom logiki, wiedzy czy doświadczenia życiowego. Obie apelacje nie zawierają jednak żadnych rzeczowych argumentów, które mogłyby skutecznie wzruszyć poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia, w istocie natomiast mają charakter polemiczny. Do podważenia dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych i oceny przeprowadzonych dowodów nie jest bowiem wystarczające wskazanie, że założenia dowodowe przyjęte przez Sąd I instancji nie odpowiadają skarżącemu, wywody apelacji stanowią wyłącznie dowolną polemikę z oceną dowodów dokonaną przez Sąd I instancji. Skarżący nie wykazali Sądowi Rejonowemu naruszenia przepisów postępowania lub zasad logicznego rozumowania.

Wbrew twierdzeniom zawartym we wniesionych środkach odwoławczych Sąd ten starannie przeprowadził przewód sądowy , a zgromadzone w jego toku dowody poddał wszechstronnej i całościowej ocenie. Oceniając materiał dowodowy Sąd I instancji wskazał w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku dowody, które obdarzył przymiotem wiarygodności , a także dowody , którym odmówił wiary i podał powody . Ocena ta nie zawiera jakichkolwiek błędów natury faktycznej lub logicznej , czyniąc tym samym zadość przepisom art. 4kpk, art.7kpk i art. 410kpk.

I tak, wbrew wywodom obrońcy oskarżonego A. P. (2) , analiza pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku , prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy , uwzględniając realia sprawy niniejszej, zachował należytą ostrożność, dokonując oceny przeprowadzonych dowodów . Wymóg ten wynikał z faktu, iż pomiędzy oskarżonymi, a oskarżycielem prywatnym istnieje długoletni spór na tle przebiegu granicy pomiędzy ich nieruchomościami , który w konsekwencji prowadzi do licznych nieporozumień i angażowaniu organów ścigania przez poszczególne strony , a także do wzajemnego negatywnego nastawienia . Dostrzegając powyższe , Sąd Rejonowy dokonał w sposób szczegółowy i wyważony oceny wyjaśnień oskarżonych A. P. (1) i A. P. (2) oraz zeznań oskarżyciela prywatnego J. S. i świadka J. P. , uwzględniając przy tym dokumentację medyczną oraz wnioski opinii biegłego lekarza sądowego dotyczącej mechanizmu i rodzaju stwierdzonych u J. S. obrażeń ciała.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego , analiza pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie pozwala na podzielenie poglądu , że Sąd I instancji ustalenie co do sprawstwa A. P. (2) dokonał w oparciu o wybiórczą ocenę dowodów . Rzeczywiście ustalenia powyższe Sąd , poczynił głównie w oparciu o zeznania oskarżyciela prywatnego J. S. oraz dokumentację lekarską i opinię dotyczących uszkodzeń ciała jakich doznał pokrzywdzony , jednakże okoliczność ta absolutnie nie świadczy o tym, że tak dokonana ocena jest wybiórcza. Zwrócić bowiem uwagę należy , że relacje oskarżyciela prywatnego zostały ocenione , w kontekście wyjaśnień oskarżonych A. P. (2) i A. P. (1), a także zeznań świadka J. P. , następnie rozważone we wzajemnym ze sobą powiązaniu , a przy tym Sąd Rejonowy , uwzględniając wyżej wskazany, istniejący pomiędzy stronami wieloletni konflikt , ocenił te dowody ze szczególną ostrożnością . Zauważyć należy, że w istocie relacje tych osób odnośnie okoliczności poprzedzających najechanie ciągnikiem oskarżonego na lewą nogę J. S., pozostają ze sobą zbieżne , sprzeczności pojawiają się natomiast co do tego, czy ciągnik kierowany przez A. P. (2) miał styczność z ciałem pokrzywdzonego . W tym zakresie dowodami pomocnymi w weryfikacji przeciwstawnych twierdzeń była niewątpliwie dokumentacja medyczna i opinia biegłego lekarza sądowego S. Z. . Z dokumentów tych , których legalności i prawidłowości , nie kwestionowano , wynikało, iż u J. S. stwierdzono otarcie naskórka i obrzęk podudzia lewego . Biegły lekarz sądowy w opinii ustnej złożonej na rozprawie wskazał, iż przedmiotowy uraz mógł powstać w okolicznościach wskazywanych przez oskarżyciela prywatnego , odnośnie zaś mechanizmu ich powstania wskazał, iż mogło dojść do najechania kołem krawędzi buta, co spowodowało unieruchomienie stopy i zlokalizowanie obrażeń od góry strzałki lewej nogi do jej dołu. Słusznie Sąd Rejonowy uznał przedmiotową opinię za jasną i pełną , dzieląc zawarte w niej wnioski . Powyższy dowód potwierdził zatem zeznania J. S. odnośnie okoliczności w jakich doznał urazu nogi lewej w dniu 21.05.2012r. , z drugiej zaś strony słusznie doprowadził Sąd Rejonowy do wniosku , że wyjaśnienia oskarżonych A. P. (2) i A. P. (1) , jak też zeznania J. P. w części zaprzeczającej najechaniu przez ciągnik kierowany przez A. P. (2) na nogę oskarżyciela prywatnego . Sam J. S. odnośnie zdarzenia z dnia 21.05.2012r. pozostawał konsekwentny . Wbrew argumentom obrońcy dołączone do akt sprawy zdjęcie RTG zawierające prześwietlenie nogi prawej nie podważa jego relacji, jak też prawidłowości dokumentacji medycznej odnoszącej się do urazów doznanych przez oskarżyciela prywatnego w dniu 21.05.2012r. w obrębie nogi lewej . Okoliczność zaś , że J. S. w dniu 23.05.2012r. nie miał trudności z poruszaniem się , nie ma istotnego znaczenia w sprawie bowiem rodzaj doznanego w dniu 21.05.2012r. urazu nie wyłączał takiej możliwości.

Uwzględniając powyższe stwierdzić należy , że ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy jest wszechstronna , zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego , a zatem czyniąca zadość przepisowi art. 7kpk.

Brak było w niniejszej sprawie do skutecznego sformułowania zarzutu obrazy przepisu art. 4 k.p.k. Skarżący obrońca nie wykazał, które z okoliczności nie zostały zbadane oraz uwzględnione przez sąd orzekający w I instancji. Ustalenia faktyczne , choć rzeczywiście czynione były przez sąd w oparciu o dowody niekorzystne z punktu widzenia

odpowiedzialności oskarżonego, to jednak oczywistym jest, że winny być konstruowane w oparciu o dowody, którym przyznano przymiot wiarygodności. Skoro tym właśnie dowodom sąd przyznał tę cechę, to nie sposób skutecznie czynić zarzutu, by doszło do naruszenia normy przepisu art. 4 k.p.k.(zob. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 lutego 2010 roku sygn. akt II AKa406/09).

Odnosząc się do apelacji oskarżyciela prywatnego kwestionującej ocenę stopnia społecznej szkodliwości przypisanego A. P. (2) czynu z art. 157§2kk stwierdzić należy, że okoliczności ustalone przez Sąd Rejonowy nie dają podstaw do podzielenia zawartych tam argumentów. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego A. P. (2), w konsekwencji uznając, iż jest on znikomy, Sąd R. szczegółowo odniósł się do przesłanek określonych w art. 115§2kk. Nie ulega wątpliwości, iż istotne znaczenie dla tej oceny miał stopień doznanych przez J. S. uszkodzeń ciała, a także okoliczności popełnienia czynu i motywacja sprawcy, które to przesłanki Sąd Rejonowy odniósł do ustaleń poczynionych w niniejszej sprawie. Nie ulega wątpliwości, iż strony niniejszego procesu pozostają ze sobą w sporze, powyższe prowadzi do licznych sytuacji konfliktowych. Oczywistym jest, że sytuacja konfliktowa nie usprawiedliwia popełniania przestępstwa i pomimo wszystko osoby winny rozwiązywać problemy bez konieczności ingerencji Sądu. Jednakże z drugiej strony taka sytuacja wywołuje dość silne emocje, które stanowią podstawę podjęcia nie do końca przemyślanych zachowań, co niewątpliwie winno znaleźć odzwierciedlenie w ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Słusznie w tym zakresie Sąd Rejonowy uznał, iż zachowanie oskarżonego A. P. (2) stanowiło reakcję na prowokacyjne zachowanie J. S., który biegając przed pracującym ciągnikiem utrudniał mu wykonywanie prac polowych, a takie działania oskarżyciel prywatny podejmował wielokrotnie przed zdarzeniem z dnia 21.05.2012r., jak też po nim. W tej sytuacji słusznie wskazano, iż oskarżony działał w zdenerwowaniu, wiedziony impulsem. Powyższe okoliczności zostały zatem prawidłowo ustalone i w sposób wyważony ocenione.

Nie jest zasadna apelacja oskarżyciela prywatnego w zakresie kwestionującym uniewinnienie oskarżonych A. P. (1) od czynu z art. 157§2kk, zaś A. P. (2) od czynów z art. 157§2kk i z art. 216§1kk, które miały mieć miejsce w dniu 7.05.2012r. W oparciu o przeprowadzoną analizę i ocenę dowodów, Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, iż brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na to, że oskarżeni spowodowali u J. S. obrażenia ciała w tym dniu, a nadto A. P. (2) znieważył pokrzywdzonego. Zauważyć należy, że okoliczności zdarzenia z dnia 7.05.2012r. opisywali w zeznaniach J. S. oraz świadek H. S., która według relacji oskarżyciela prywatnego była naocznym świadkiem. Jednak jak to słusznie wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odmiennie okoliczności doznanych urazów opisywał J. S., który wskazał, iż najpierw A. P. (1) kopnęła go w prawą nogę, następnie zaś A. P. (2) kopnął go w prawą rękę i znieważył, przy czym nie sprecyzował jakimi słowami, z kolei zaś świadek H. S. wskazał, że najpierw pokrzywdzonego kopnął A. P. (2) w nogę, później zaś A. P. (1) w rękę. Z powyższego wynika zatem, że powyższe relacje pozostają w sprzeczności, przy czym świadek H. S. nie potrafiła wyjaśnić, dlaczego odmiennie niż uczynił to oskarżyciel prywatny opisywała zdarzenie, wskazując, że nie pamięta jak było, a jedynie to, że mąż miał zabandażowaną rękę. Oskarżeni w swoich wyjaśnieniach zaprzeczyli, by jakiegokolwiek zdarzenie z udziałem J. S. miało miejsce w dniu 7.05.2012r. Przy czym na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy twierdzenia oskarżyciela prywatnego pozostają sprzeczne nie tylko z wyżej wskazanymi zeznaniami świadka, ale również z przedłożoną dokumentacją medyczną, z której wynika, że stwierdzono u niego otarcia naskórka oraz krwiak położony na przedniej powierzchni podudzia lewego. Okoliczność zaś, iż oskarżyciel prywatny przedłożył dokumentację medyczną z której wynika, iż rzeczywiście obrażenia dłoni i nogi posiadał, nie świadczą o tym kto je spowodował, zwłaszcza, że nawet relacje pokrzywdzonego nie są zgodne z zawartymi w nich zapisami.

Biorąc pod uwagę powyższe wskazać należy, że również w tym zakresie poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne są prawidłowe, poprzedzone zgodną z art. 7kpk oceną dowodów.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 437§1kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Na podstawie art. 636§1,2i3kpk w zw. z art. 633kpk i art.8 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 zł opłaty za postępowanie odwoławcze, zaś zasądzono od oskarżyciela prywatnego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 zł opłaty także na podstawie art. 13 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych.

SSO Anna Szeliga